

อรุณ

หอมกลิ่นรณจวน อวลกลิ่นเสน่หา

I

国色生香

เชียวเจียเหริน 笑佳人

เขียน

หงเซียง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ในครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณมีเรื่องราว
น่าสนใจและน่าติดตามเรื่องใหม่มานำเสนอทุกท่านอีกแล้วค่ะ

เรื่องนี้เป็นนิยายจากปลายปากกาของ ‘เซียวเจียเหิง’ ซึ่งเป็น
นักเขียนที่มีฝีมืออันโดดเด่นและมีเอกลักษณ์ โดยเรื่องนี้จะ
เป็นนิยายแนวย้อนเวลาแก้ไขอดีต ความยาวทั้งหมดสี่เล่มจบ ไม่สั้นไม่ยาว
เกินไป และไม่ทำให้ผู้อ่านต้องรอนานแน่นอนค่ะ

นางเอกของเรา ‘เซียวเจียเหิง’ โคมงามผู้มีชะตาอาภัพ ตายเพราะ
เมล็ดลันจีติดคอ จึงได้โอกาสกลับมาแก้ไขอดีตที่นางไม่พึงใจอีกครั้ง
ตกลงมันคือเรื่องดีใช่ไหมนะ...

ไหนๆ ได้โอกาสกลับมาแล้ว นางเอกของเราพยายามหลีกเลี่ยง
เหตุการณ์ที่อาจจะทำให้ซ้ำรอยเดิม แต่ดูเหมือนอะไรก็ไม่เป็นใจเท่าไร
เลย

เซียวเจียเหิงจะแก้ไขอดีตอย่างไร และจะสำเร็จหรือไม่ เชิญ
คุณผู้อ่านทุกท่านติดตามและช่วยลุ้นกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

๐๕๘

เดือนหกอากาศอบอ้าว ไอร้อนอบอวล รถม้าคันหนึ่งกำลังแล่นไปอย่างเชื่องช้าบนถนนชนบทสายน้อยที่มุ่งหน้าสู่เมืองหลวง ตัวรถสลักเครื่องหมาย ‘จวนเว่ยกั้วกง’¹ สีแดงสดดงาม ลักษณะน่าเกรงขาม หน้าและหลังรถกลับมืองครีกรั้ววังหลวงสีน่ายรายล้อมคุ้มกัน ดูแล้วคล้ายกำลังควบคุมตัวคนผู้หนึ่งมากกว่า

ในรถม้า บนตั่งที่ปูด้วยเสื่อไม้ไผ่ ช่างเจียนหนึ่งพึงศีรษะค้ำมุมน้ำชาของรถ ปิดตาพริ้มหลับสบาย แก้มอวบอัมเหมือนเต้าหู้ขาวส้นน้อยๆ ตามแรงลั่นสะเทือนของรถม้า กระพือเป็นระลอกคลื่น ช่างมีเสน่ห์หยาดเยิ้ม

หลี่หมั้วมว² มองอยู่ด้านข้าง ฝิสาางเทวดาดลใจให้นึกถึงหลายวันก่อน นางไปเรือนหลักจะได้ตามธุระ เมื่อเลิกมานประตูกี้ตกใจ เห็นชื่อจื่อ³ ที่ไม่รู้วามมาถึงตั้งแต่เมื่อไรกำลังกอดนายหญิงไว้ในอ้อมแขน เพียง

¹ ตำแหน่งบรรดาศักดิ์สูงสุดของชั้นกง เรียงตามลำดับสูงไปต่ำ ได้แก่ กั้วกง จั๊วกง เซียงกง

² เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม บ้า และยังเป็นคำเรียกบ่าวรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

³ ในที่นี้หมายถึงผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ เป็นคำเรียกในเชิงยกย่องให้เกียรติ ไม่ใช่คำเรียกอย่างเป็นทางการ

ชั่วครู่ใบหน้าน้อยที่แดงก่ำอวบอ้อมของนายหญิงก็เป็นเช่นยามนี้ ไม่ลิ้นแรงกว่ายามนี้เสียอีก ทั้งยังคลอด้วยเสียงร้องครวญคราง

ผ่านไปตั้งสองวันแล้ว ทว่าทุกครั้งทีนั้นก็ถึงเหตุการณ์นั้น หลีหลีมัวมัวยังหน้าแดงใจเต้นรัวอยู่เลย

อากาศร้อนอบอ้าว นอกหน้าต่างพลันแว่วเสียงนกร้อง หลีหลีมัวมัวเหลือบมองก็เห็นนกสาธิตาปากดำกระพือปีกบินผ่านไป นกสาธิตาปากดำมาเยือนนับเป็นเรื่องดี แต่หลีหลีมัวกลับนั่งอึ้งชั่วครู่ คิ้วก็ขมวดขึ้นเรื่อย ๆ

ซ่งเจียหิงหน้าตาตงงาม ผู้คนทั่วทั้งเมืองหลวงรู้ว่าชื่อจื่อมีอนุสวยหยาดเยิ้ม อ่อนหวาน และเขารักใคร่โปรดปรานมาตลอดเจ็ดปี บัดนี้งานสมรสขององค์หญิงทวนฮุยกับชื่อจื่อใกล้เข้ามา องค์หญิงทวนฮุยกลับจวญโอกาสที่ชื่อจื่อออกนอกเมืองหลวงเรียกตัวซ่งเจียหิงเข้าวังหลวง เห็นได้ชัดว่าจะลงไปกลั่นแกล้ง เสียตายว่านายหญิงที่นางรับใช้มาถึงเจ็ดปีไม่ได้เจ้าเล่ห์อันใดเลย วันๆ คิดแต่กินดื่มเที่ยวเล่นหาเรื่องเล่นสนุกดูลี จะเผชิญอันตรายครั้งใหญ่แล้ว คนผู้นี้ยังหลับได้ลง!

“นายหญิงตื่นเถิด จะเข้าเมืองแล้วเจ้าคะ” หลีหลีมัวมัวใช้ผ้าเช็ดหน้าลายตรงมุมปากให้ซ่งเจียหิงไปพลาจ เรียกกางเสียงเบาไปพลาจ

ซ่งเจียหิงตื่นแล้ว มือน้อยปิดริมฝีปากแดงจิ้มลิ้มพลาจอำปากหาว สางามเพ่งตื่นนอน ดวงตาชุ่มฉ่ำ ไสบริสุทธ์ยิ่งนัก

“อีกเดี๋ยวเข้าวังหลวง ถ้าองค์หญิงถาม ท่านตอบได้ก็ตอบ ไม่รู้สมควรพูดอย่างไรหรือลำบากใจที่จะพูด ท่านก็ไม่ต้องผินใจ แกล้งโง่โง่ไปก่อนก็พอ สรุปลแล้วอย่าได้ยั่วโทสะองค์หญิงเชียวนะเจ้าคะ” เมื่อรถม้าผ่านประตูเมืองขยับเข้าใกล้วังหลวงขึ้นเรื่อยๆ หลีหลีมัวมัวจึงกำชับอีกครั้ง

ซ่งเจียหิงพยักหน้าอย่างว่าง่าย

หลีหลีมัวมัวมักพูดว่านางโง่ แต่นางผ่านเรื่องราวมากมาย จะโง่จริงๆ

ได้อย่างไร นางแค่มองยากให้เรื่องต่างๆ แยกลง จึงอยู่ไปวันๆ เท่านั้นเอง

มารดานางคือบุตรสาวของพ่อค้าคหบดีในเมืองหลวง บิดาเป็นจวีเหริน⁴ ที่หล่อเหลาสว่างาม ซึ่งเจียหิงในวัยเด็กใช้ชีวิตสุขสบายโดยไม่ต้องห่วงเรื่องอาหารการกิน เป็นสาวน้อยที่งดงามเลื่องลือ จนกระทั่งบิดามารดาเสียชีวิต นางที่มีรูปโฉมงดงามและสูญเสียที่พึ่ง อารองจึงตัดสินใจส่งตัวไปเป็นอนุของเหลียงเล่าซึ่งเป็นนายอำเภอคนใหม่

แม้จะตกต่ำ อย่างไรตระกูลซึ่งก็เป็นตระกูลบัณฑิต นางยอมเป็นภรรยาคนจนดีกว่าเป็นอนุคนรวย แต่อารองกับอาสะไกรองจะไ่ลงนาง เพราะไม่ชอบที่นางหน้าตางดงามได้อย่างไร

ยามถูกห้ามเข้าไปในจวนนายอำเภอ ซึ่งเจียหิงก็ร้องไห้จนตาแดงกำ ทว่าเมื่อเจอเหลียงเล่าที่ดูเฉลียวฉลาด รูปโฉมหล่อเหลาอ่อนโยนดูหยก ความโศกเศร้าของนางพลันหายไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เหลียงเล่าเดิมมีฐานะเป็นจีนชื่อ⁵ เขาให้ภรรยาเอกอยู่ดูแลมารดาเฒ่าที่เรือน ส่วนตนเองเข้าเมืองมารับตำแหน่งคนเดียว เขาปฏิบัติต่อซึ่งเจียหิงเป็นอย่างดี ทั้งสองคนรักใคร่กลมเกลียวชื่นมื่นสุขสันต์ รักกันปานจะกลืนกิน

วันเวลาหวานชื่นผ่านไปหนึ่งปี จู่ๆ ก้าวเซียวก็ปรากฏตัวตรงหน้านาง

ก้าวเซียวเป็นชื่อจื่อเว่ยกั่วงในเมืองหลวง รับราชการมาปฏิบัติหน้าที่ที่หูโจว เหลียงเล่า นั้นเป็นญาติสนิทกับจวนเว่ยกั่วง เมื่อรู้ว่า

⁴ ผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกในระดับมณฑล จัดขึ้นทุกสามปี ผู้ที่สอบผ่านจะเรียกว่า ‘จวีเหริน’

⁵ ผู้ที่สอบผ่านการสอบระดับราชสำนัก หรือระดับวังหลวง จัดขึ้นทุกสามปี ผู้ที่สอบผ่านจะเรียกว่า ‘จีนชื่อ’ อันดับหนึ่งเรียกว่า ‘จ้วงหยวน’ อันดับสองเรียกว่า ‘ป่งเหยียน’ และอันดับสามเรียกว่า ‘ทั้นฮวา’

กัวเซียวต้องผ่านหัวเมืองจึงไปพบเขาที่นั่นด้วยตนเอง

กัวเซียวให้เกียรติเขา จึงรับคำเชิญมาเป็นแขกที่จวนนายอำเภอ เหลียงเส้าเรียกช่งเจียหนีงออกมาพบแขก ช่งเจียหนีงดีใจ คิดว่าสามี ให้ความสำคัญกับนาง แต่ไม่นึกว่ากัวเซียวจะปรารถนาในความงามของ นาง สิ่งที่คาดไม่ถึงยิ่งกว่าคือ คืบนั้นลูกพี่ลูกน้องสองคนดื่มด้วยกัน ทั้งคืบ นางดื่มชาที่เหลียงเส้ารินให้แล้วกลับไป เมื่อลืมตาขึ้นมาในเช้า วันใหม่ ตัวนางก็อยู่ในรถม้าของกัวเซียวแล้ว!

ความจริงแล้วเหลียงเส้าใช้นางแลกกับคำพูด ‘วันหน้าจะสนับสนุน’ ของกัวเซียว

ที่แท้ความรักหนึ่งปีระหว่างนางกับเหลียงเส้าไม่อาจนับเป็นอะไร ได้ทั้งนั้น

ช่งเจียหนีงเจ็บปวดใจสลาย กัวเซียวเห็นนางขัดขืนก็ไม่ได้บังคับ หลังจากกลับถึงเมืองหลวง เขาให้นางพักอยู่ในจวนพัก บอกความจริง เกี่ยวกับสถานการณ์ตรงหน้าให้นางฟัง เกี่ยวขมปาเขากับนาง รोजนกระทั่ง นางถูกพวกสาวใช้หยอกให้หัวเราะได้ กัวเซียวถึงต้องการครอบครองนาง คืบนั้นช่งเจียหนีงหลังน้ำตาหยดสุดท้ายให้กับเหลียงเส้า

สำหรับช่งเจียหนีง การลืมนเหลียงเส้าไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด เมื่อเอ่ยถึงลำดับศักดิ์และความสามารถ กัวเซียวเป็นถึงชื่อจื่อกั๋วก่ง เป็น แม่ทัพมากฝีมือซึ่งฮ่องเต้ชื่นชมยกย่อง ทั้งทางเหลียงเส้าไม่รู้จักพันหลี่⁶ ครั้นเอ่ยถึงรูปร่างหน้าตา กัวเซียวคิ้วเรียวยาว นัยน์ตาเป็นประกาย รูปร่างกำยำล่ำสัน ถ้าพูดว่าเหลียงเส้าเป็นม้าพันธุ์ดี กัวเซียวก็เป็นกิเลน แม้แต่ยามดึก กัวเซียวก็...มากกว่าเหลียงเส้าเสียอีก

นางกล้ำพุดอย่างไม่ละอายใจ บัดนี้ตนอยู่ดีมีสุขแล้ว ผู้ใดยังจะ

⁶ เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

เอาแต่นึกถึงคนที่ทำให้ตนเองไม่สบายใจเล่า อย่างไรก็ตามเป็นอนุเหมือนกัน

ช่งเจียเหวินลืมหูลืมใจแล้ว แม้ในสายตาของคนนอก เวลาเจ็ดปีที่ผ่านมามีชีวิตรอบคอบปรานนางคนเดียว นับว่ารักใคร่ลึกซึ้ง ทว่านางกลับไม่ได้มีใจให้กั้วเซียวเลย เพราะนางรู้ว่าต่อให้กั้วเซียวดีกับนางเพียงใด ในสายตาของเขานางก็เป็นแค่หนูที่มีเพียงรูปโฉมงดงามผู้หนึ่ง เป็นสตรีที่ถูกใจก็แย่งมาครอบครองได้ ช่งเจียเหวินไม่ชอบที่มีฐานะเช่นนี้เพียงใช้ชีวิตให้มีความสุขในจวนพักไปวันๆ แม้ความงามจะเสื่อมถอย ความรักจะจืดจาง นางก็ไม่สะทกสะท้านอันใด

ในเมื่อไม่คาดหวัง ยามกั้วเซียวบอกนางว่าเขาต้องแต่งงานกับองค์หญิงตวนฮุ่ย ช่งเจียเหวินจึงตกใจเพียงเล็กน้อยแล้วแสดงความยินดีกับเขาจากใจจริง กั้วเซียวเหมือนจะไม่เชื่อ เขาเสียบไปนานถึงค่อยพูดให้นางฟังหลายอย่าง บอกว่าองค์หญิงตวนฮุ่ยเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขา เขาต้องให้เกียรติอีกฝ่าย ต่อไปนี้เขาคงมาที่จวนพักน้อยลง แต่จะไม่ลืมนางเด็ดขาด

ช่งเจียเหวินไหนเลยจะกล้าแก่งแย่งชิงหวงกับองค์หญิง นางรับปากครั้งแล้วครั้งเล่าว่าตนจะซื่อสัตย์และจะอยู่ในโอวาท ช້วยังบอกว่าถ้ากั้วเซียวไม่สะดวก ไม่มาที่จวนพักก็ไม่มีไร ผลลัพธ์คือกั้วเซียวทำหน้าที่ก่อนจากไป ก่อนออกจากเมืองหลวง เขาบุกเข้ามาในห้องนางเหมือนโจร ทรมาณนางพักใหญ่ หลังเสร็จกิจ ช่งเจียเหวินนอนหมดแรงอยู่บนเตียง นางน้อยเนื้อต่ำใจนัก หรือว่าต้องชิงหวงเขาถึงจะพอใจ

เป็นชายที่พิลึกเสียจริง

นึกคิดเพื่อเจ้าลักพัก รถม้าก็จอดสนิท

เมื่อก้าวลงจากรถ ช่งเจียเหวินคิดจะชมวังหลวงเสียหน่อย แต่พบว่าตนเองยืนอยู่ระหว่างกำแพงสูงสองฝั่ง ขอบเขตสายตาถูกขวางกั้น ข้างหน้ามีเพียงเส้นทางที่ไม่รู้ว่ามีงูอยู่ที่ใด แสงอาทิตย์ส่องไปไม่ถึง แลดู

อิมครีมี

ซ่งเจียหนิงผิดหวังนัก เดินตามหลังนางข้าหลวงที่ดูท่าทางเคร่งขรึม พร้อมกับหลีหมั่วมั่ว ก้าวไปข้างหน้า เลี้ยวเจ็ดแปดรอบกว่าจะมาถึงอุทยานหลวงที่เล่ากัน ก่อนถูกเตือนอีกครั้งว่าต้องค้อมตัวก้มหน้า อย่าเหลียวมองไปทั่ว

ซ่งเจียหนิงจึงไม่กล้ามองมั่วซ้ำอีก สองเค่อ⁷ ต่อมา นางถูกพามายังหน้าศาลาหลังหนึ่ง ศาลานั้นตั้งอยู่ริมทะเลสาบ ในทะเลสาบมีใบเหอฮวา⁸ เขียวจี ดอกเหอฮวา⁹ สีชมพูแต่ละดอกชูช่อบานไสว

องค์หญิงตวนฮฺยเรียกตัวนางเข้าวังหลวงคงเพื่อชมดอกเหอฮวา กระมัง

แต่ซ่งเจียหนิงคิดว่าสระน้ำแห่งนี้ของวังหลวงช่างเล็กแคบ เทียบกับทะเลสาบใหญ่ของซูโจวแล้วเล็กกว่ามากนัก นึกถึงทะเลสาบใหญ่ขนาดนั้นที่นางเคยเห็นในวัยเด็ก องค์หญิงตวนฮฺยกลับต้องอยู่ท่ามกลางกำแพงสูง หันหน้ามองสระน้ำเล็กๆ เช่นนี้ทั้งวัน ซ่งเจียหนิงจึงเห็นใจนางอยู่บ้าง

“เจ้าคือซ่งชื้อ¹⁰? เงยหน้าสิ”

ในศาลาแว่วเสียงเกียจคร้านกึ่งดูถูก ซ่งเจียหนิงเงยหน้าอย่างลังเล เห็นสาวงามที่สวมกระโปรงผ้าไหมสีแดงเข้มนั่งอยู่ข้างโต๊ะหินในศาลา บนศีรษะปักปิ่นหยกประดับเพชรพลอย นางกำนัลสองคนยืนพับตมเย็น ให้นางอยู่ข้างหลัง ช่างหรรษาสง่างามยิ่งนัก

“บังอาจ กล้าแอบมององค์หญิง!” นางกำนัลผู้หนึ่งตวาดเสียงแข็ง

⁷ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

⁸ ใบบัว

⁹ คือดอกบัวสายพันธุ์หนึ่งที่อยู่ในวงศ์บัวหลวง ใบบัวมีขนาดใหญ่ ดอกตูมค่อนข้างกลม มีระยะเวลาออกดอกสั้นและมักบานเฉพาะในฤดูร้อนเท่านั้น ส่วนมากมีสีแดง ชมพู ขาว

¹⁰ คำเรียกต่อท้ายนามสกุลของสตรีที่แต่งงานแล้ว

ช่งเจียเหิงตกใจ รีบก้มหัวจรดพื้นอีกครั้ง ลนลานจนไม่รู้สึกรู้ว่า
อากาศร้อนแล้ว

ขณะอีกฝ่ายก้มหน้า องค์หญิงทวนฮู่กลับมองอย่างตกตะลึง
เมื่อเห็นใบหน้าน้อยอวบอ้อมของช่งเจียเหิง สตรีผู้นี้นิยมความผอม
เท่ากับงูตาม พวกสนมของฮ่องเต้องค์ก่อน แต่ละนางกินข้าวแทบ
ไม่ครบสามมือเพื่อปั้นเอวเล็กที่ทำได้ด้วยมือเดียวได้ องค์หญิงทวนฮู่ได้ยืน
มานานแล้วว่าพี่ชายมีอนุที่แสนโปรดปราน รู้ว่าช่งชื้อหน้าตางดงาม แต่
ไม่นึกว่าจะเป็นสาวงามที่มีรูปร่างอวบอ้วนเช่นนี้

อ้วนจริงเชียว ดูเหมือนจะมีคางสองชั้นด้วย แต่ถึงกระนั้น
องค์หญิงทวนฮู่ก็ยังฝันพุดว่าช่งเจียเหิงอัปลักษณ์ไม่ได้ ว่ากันตามตรง
ช่งเจียเหิงงามกว่าหญิงใดที่นางเคยเห็นมา ในความงามนั้นแฝงด้วย
กลิ่นอายของปีศาจจิ้งจอก มิน่าเล่าถึงแย่งพี่ชายแสนดีที่เป็นคนรักตั้งแต่
เยาว์วัยของนางไปได้!

เพราะไฟริษยาสูบthroat องค์หญิงทวนฮู่จึงกวาดตามองช่งเจียเหิง
อย่างเย็นชา พุดกับนางกำนัลที่อยู่ด้านข้างว่า “ข้าเหนื่อยแล้ว จะพักผ่อน
สักหน่อย ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ห้ามปลุกข้า”

เหล่านางกำนัลขานรับอย่างพร้อมเพรียง

องค์หญิงทวนฮู่เยื้องกรายนวยนาด เอนหลังพิงที่นั่งริมศาลา
ก่อนจะหลับตาลง

ช่งเจียเหิงอยู่ในท่าคุกเข่าหน้าฉากจรดพื้นอยู่ตรงข้างบันไดนอกศาลา
ท่ามกลางแดดร้อนเปรี้ยง ไม่ถึงหนึ่งเคื่องานก็ร้อนจนเหงื่อไหลท่วมหน้า
แขนทั้งสองข้างสั่นระริก นางทั้งทรมานและน้อยใจ แต่นั่นเป็นถึงองค์หญิง
ถ้าองค์หญิงไม่สั่ง นางจะกล้าขยับส่งเดชได้อย่างไร หากเผลอขยับ สิ่งที
รออยู่ย่อมเป็นไม้โบยรวมถึงยมทูตเป็นแน่

ช่งเจียเหิงอดทนอย่างขมขื่น

กระทั้งเหวียนไบหน้าไหลริน หัวเข้าเจ็บจนชา ประคองร่างกายแทบไม่ไหวแล้ว ช่งเจียหนิงก็รู้สึกไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไป น้ำตาผสมกับเหงื่อหยดลงบนพื้น นางอยากเป็นอนุของกัวเซียวหรือ นางอยากขวางหูขวางตาองค์หญิงหรือ นางยอมไม่อยาก แต่นี่เป็นชะตาของนางนางจะทำอันใดได้ เพราะกลัวตายจึงทำได้เพียงเอาตัวรอดไปวันๆ แต่ยามนี้เหมือนตายทั้งเป็น นางจะมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไรกัน

ขณะที่ความคิดอยากตายเติบโตพรวดพราดดุจวชิรพิช ช่งเจียหนิงเตรียมลุกขึ้นกระโดดสละน้ำฆ่าตัวตายให้สิ้นเรื่อง กลับมีคนรีบวิ่งออกมาจากในศาลา คุณเข่าลงเสียงดัง หมอบกราบพลาญพุดด้วยเสียงนอบน้อม “ถวายบังคมฝ่าบาท”

ฝ่าบาท?

ช่งเจียหนิงอยากเห็นว่าฮ่องเต้ซึ่งสูงศักดิ์ที่สุดในแผ่นดินหน้าตาเป็นอย่างไร นึกถึงคำพูดที่นางข้าหลวงกำชับไม่ให้มองสังเดช ช่งเจียหนิงกำลังจะไขกักหัวต่อ ทว่าคิดดูอีกที นางเตรียมตัวตายแล้ว ยังจะสนใจกฎเกณฑ์อันใดอีกเล่า ก่อนตายได้เห็นโอรสสวรรค์สักครั้ง ชาตินี้ก็นับว่าไม่ได้ตายเปล่าแล้ว!

เมื่อคิดเช่นนั้น ช่งเจียหนิงจึงตัดสินใจหันไปมองข้างหลัง แต่เพราะคุกเข่านานเกินไป แขนขาจึงอ่อนแรง เมื่อเอี้ยวหัว ตัวก็ล้มตามไปเป็นท่อนอนตะแคงทันที!

เกิดเรื่องกะทันหัน ฮ่องเต้องค์ใหม่ที่เตรียมจะเดินผ่านด้านข้างพลันมองไปที่พื้นโดยปริยาย

เพราะช่งเจียหนิงคุกเข่าอยู่นาน เลือดจึงเปียกขึ้นไปทั่วตัว ยามนี้นางนอนตะแคง ตาแดงเรื่อเจื่อน้ำตา แก้มสองข้างชุ่มฉ่ำ ผมแผ่รุงรังจนป็นปึกผมเอียง จอนผมที่ชุ่มเหงื่อแนบอยู่ข้างแก้ม นั่นเป็นท่าทางหยาดเยิ้มของหญิงสาวเมื่อถูกบุรุษเซยชม

ฮ่องเต้องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุยี่สิบเจ็ดปี ยังไม่ได้เสกสมรส และสามปีนี้อาสาไว้ทุกข์ให้ฮ่องเต้ก่อน แม้ยามนี้ยุ่งเขว้วยสามสิบปี แต่ยังไม่เคยแตะต้องสตรี เมื่อได้เห็นช่งเจียเหวินในสภาพเช่นนี้ เขาชะลอสายตาอย่างหาได้ยาก

ช่งเจียเหวินฉวยโอกาสมองฮ่องเต้ให้ชัดเจน ฮ่องเต้สวมเสื้อคลุมมังกรสีแดงเรียบๆ รูปร่างผอมบางสูงโปร่งดูไฟเขียวตั้งตระหง่านเบื้องหน้า เขาดูเหมือนจะอายุไล่เลี่ยกับกั๋วเซียว ผิวขาวดุจหยก แววตาโดดเด่นเดี่ยว กั๋วเซียวเป็นบุรุษที่หล่อเหลาเย็นชาเสียจนน่ากลัว ทว่าฮ่องเต้ต่างออกไป ความเย็นชาของเขาคล้ายหมู่มวลงเมฆหมอกหลังฝนที่วนเวียนอยู่บนยอดเขาห่างไกล ทำให้คนเข้าใจไม่ได้และมองไม่ทะลุปรุโปร่ง

ช่งเจียเหวินนึกถึงคำนิทาของชาวบ้านที่เคยได้ยินเมื่อสามปีก่อน ขณะที่นางตามกั๋วเซียวออกไปข้างนอก เล่ากันว่าฮ่องเต้ขึ้นครองราชย์ได้ เพราะเขาเจ้าเล่ห์แสนกล ภายนอกหลีกเลียงความขัดแย้ง แต่ภายในแอบวางแผนทำร้ายองค์รัชทายาทและพี่น้องร่วมสายเลือด มิฉะนั้นราชบัลลังก์ก็คงไม่ถึงคราวขององค์ชายติดอ่าง กล่าวได้ว่าฮ่องเต้องค์นี้จึงเป็นคนพูดติดอ่างที่ใจคอเหี้ยมโหด?

ช่งเจียเหวินอดตัวสั่นไม่ได้ รีบคุกเข่าให้เรียบร้อย ก้มหน้าต่ำเสียจนเผยให้เห็นลำคอขาวหมดจดงดงาม

จ้าวเหิงมองอีกชั่วครู่

องค์หญิงตวนฮู่ที่ ‘ตื่นแล้ว’ เห็นเข้า ยิ้มพรางพูดเสียดสี “ว่าอย่างไรเล่า ท่านก็คิดว่าช่งชื่อหน้าตางดงามล่ำเลิศใช่หรือไม่ ยากนักที่จะมีคนเข้าตาท่านได้ ไม่ผู้สั่งให้กั๋วเซียวส่งตัวนางเข้าวังหลวง อย่างไรก็ตามก็เคยปรนนิบัติบุรุษมาตั้งสองคน คิดว่าน่าจะชินแล้วกระมัง มิฉะนั้นคงไม่พลีชีพรักษาเกียรติเช่นนั้นหรอก”

ช่งเจียเหวินหน้าซีดราวกระดาษ

จ้าวเหิงไม่ได้เข้าไปในศาลา ยืนเอามือโพล่หลังอยู่ด้านข้างช่งเจี๋ยหนึ่ง พุดอย่างเย็นชา “สตรีหึงหวง พอเหมาะพอควร”

จ้าวเหิงพุดติดอ่าง มักใช้คำพุดสั้นๆ จึงวัดความสามารถในการเข้าใจของผู้ฟังยิ่งนัก องค์หญิงตวนฮู่อยู่อยู่กับพี่ชายหลายคนตั้งแต่เด็ก ย่อมรู้ซึ่งถึงความหมายของเขา เขากำลังเตือนว่าช่งชื้อเป็นถึงอนุคนโปรตของพี่ชาย ถ้านางอาละวาดเกินสมควร พี่ชายกลับมาต้องคิดบัญชีกับนางแน่ องค์หญิงตวนฮู่ยังกลัวว่ากัวเซียวจะรังเกียจตนเอง ทำได้เพียงกัดฟันกรอด ชี้อัดะหิ้นพุดกับช่งเจี๋ยหนึ่ง “ช่างเถิด ที่จริงอยากเชิญเจ้าเข้าวังมาชมดอกไม้ ในเมื่อเจ้าร่างกายอ่อนแอ เช่นนั้นก็กลับไปเถิด นี่คือน้ำใจที่หลังหนานเพ็งส่งมาเป็นเครื่องบรรณาการ มอบให้เจ้าได้ลิ้มรสชาติสดใหม่ หวังว่าวันหน้าเจ้าจะสำรวมกริยาทำทาง”

ตบหัวแล้วลูบหลัง ช่งเจี๋ยหนึ่งจะได้ไม่ไปฟ้องพี่ชาย

ช่งเจี๋ยหนึ่งผินย่นตัวขึ้นมาโขกหัวขอบคุณ

สุดท้ายนางถูกหลีหมั่มแบกออกจากวังหลวงขึ้นรถม้า หลีหมั่มม้าประคองนางนั่งลงดี ๆ ช่วยนางนวดขาอย่างสงสาร พุดปลอบใจนางตั้งมากมาย

ช่งเจี๋ยหนึ่งขมขื่นในใจ องค์หญิงตวนฮู่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ อีกฝ่ายยังจะคิดหาวิธีอื่นมาจัดการนางหรือไม่

ถ้ากัวเซียวอมปล่อยนางไปจะดีแค่ไหนกันนะ

เส้นทางข้างหน้ากว้างขวางรางเลื่อน ทว่าหลังเหลือบเห็นลั่นจี้จั้นนั้นที่องค์หญิงตวนฮู่มอบให้ ช่งเจี๋ยหนึ่งก็กลืนน้ำลาย นางมีนิสัยเสียอย่างหนึ่งตั้งแต่เด็ก นั่นคือชอบกิน ต่อให้เสียใจแค่ไหน ขอเพียงคนข้างกายยกของอร่อยมาลั้กจั้นก็จะเปลี่ยนความเศร้าโศกของนางได้ บางทียามนั้นที่ถูกเหลือบเส้าวางยาแล้วส่งตัวให้กัวเซียว นางไม่ได้ฆ่าตัวตายรักษาศักดิ์ศรี นอกจากคิดว่าเหลือบเส้าไม่คู่ควร ก็คงเพราะอาหารสามมื้อ

ที่กัวเซียวจัดมาให้เข้าวนเกินไปด้วยกรรมง

มองลันจี้ที่อวบอ้วนแดงสดจนนั้น ช่งเจียหนิงเหมือนจะไม่ได้เจ็บขาขนาดนั้นแล้ว นางหยิบขึ้นมาหนึ่งลูก ตั้งใจปอกเปลือก

หลี่หมั่มั่มเห็นเข้าจึงหลุดหัวเราะ เป็นคนไม่คิดมากก็มีข้อดี ไม่จำเรื่องที่ให้เป็นทุกข์

ลันจี้ถูกปอกอย่างรวดเร็ว แม้ธม্মาออกนอกเมืองแล้ว ยังเหลืออยู่อีกครั้งจน แต่ถนนเริ่มขรุขระ หลังจากที่ถูกกระแทกอีกครั้ง หลี่หมั่มั่มก็กระซิบเตือนช่งเจียหนิง “ค่อยๆ กิน ระวังสำลักเจ้าคะ”

ช่งเจียหนิงหัวเราะ นางไหนเลยจะโง่ถึงเพียงนั้น

ผลลัพธ์คือเพ่งยัดลันจี้ลูกใหญ่ที่ปอกเสร็จใหม่ใส่ปาก ธม্মาพลงกระแทกอย่างแรง ช่งเจียหนิงรู้สึกเพียงว่าลำคอเกร็งแน่น...

หนึ่งเดือนต่อมา ในหมู่ชาวเมืองหลวงก็มีข่าวครึกโครมเพิ่มขึ้นว่ากันว่าองค์หญิงทวนฮุ่ยทำร้ายอนุคนโปรดของซื่อจื่อเว่ยกั้วจนตาย ซื่อจื่อเตี๊อดตาลันก จึงไม่สมรสกับองค์หญิงทวนฮุ่ยแล้ว!

ช่งเจียหนิงสาบาน ชาตินี้นางจะไม่กินลั่นจี้่อีก ถ้าอยากกินก็ต้องกินข้าๆ และห้ามกินบนรถม้าเด็ดขาด

หลังตกใจตื่นขึ้นมากลางดึก ช่งเจียหนิงลูบคอเล็กๆ ของตนพลางเตือนสติตนเองในใจ

เตือนสติเสร็จ ช่งเจียหนิงซึ่งนึกอะไรได้ก้ำกัหน้าทันที หลายคืนมานี้ นางหลับไม่สนิท ถ้าไม่ฝันเห็นฉากนั้นที่ตนเองกินลั่นจี้่ติดคอตาย ก็ฝันเห็นตนเองกลายเป็นอนุของกัวเซียวอีกครั้ง มารดาเป็นห่วงนาง กำชับให้จิวเอ๋อร์บูที่นอนบนพื้นเพื่อนนอนเป็นเพื่อนนาง ในห้องต้องจุดตะเกียงไว้หนึ่งดวง แสงไฟสีเหลืองสลัวส่องผ่านม่านไหมโปร่งเข้ามา ช่งเจียหนิงมองเห็นมือน้อยอวบอ้วนคู่หนึ่ง

นางถอนหายใจเบาๆ นี่เป็นคืนที่สี่แล้ว ดูเหมือนว่านางจะย้อนกลับมาเมื่อครั้งยังอายุสิบขวบ ยามที่มารดายังไม่ป่วยจนถึงแก่กรรม

ยามนี้คือเดือนหนึ่ง ตระกูลเล็กๆ ในเจียงหนานจุดธูป¹ ไม่ไหว ถ่านก็หมดไปนานแล้ว ช่งเจียหนิงหนาวจนตัวสั่น มุกกลับเข้าไปในผ้าห่ม

¹วิธีการทำความร้อนสมัยโบราณ โดยจุดไฟบนโครงของอุโมงค์ไฟใต้ดิน ความร้อนจะถูกส่งผ่านอุโมงค์เข้าไปในบ้าน

สวดชಾಯอย่างแน่นหนา ความอบอุ่นเพิ่มขึ้นอีกครั้ง แต่ความมั่งงวของ
ช่งเจียหิงกลับหายไปหมดแล้ว นางนอนนิ่งไม่ไหวติงพลางขมวดคิ้ว
กลุ้มใจ

อาการป่วยของมารดา...

ชาติก่อนเมื่อนางอายุหกขวบ บิดาป่วยจนถึงแก่กรรม ยามนั้นนาง
เด็กเกินไป ทว่าพอจำเรื่องราวได้บ้าง บิดาเพิ่งจากไป นางเสียใจอยู่นาน
บางครั้งป่วยไข้หรือถูกพี่ชายพี่สาวฝั่งบิดากลั่นแกล้งก็จะไปร้องให้กับ
มารดา พุดอย่างน้อยใจว่าจะหาบิดาอยู่รำไป แต่วันเวลาค่อยๆผ่านไป
เงาร่างและใบหน้าของบิดาเริ่มเลือนรางมากขึ้น สุดท้ายนางจำอะไรแทบ
ไม่ได้ รู้เพียงว่านางมีบิดาเป็นจิวเหรินและป่วยจนถึงแก่กรรม

เมื่อความโศกเศร้าผ่านไป สมควรกินก็กิน สมควรดื่มก็ดื่ม
อย่างมากแคว่จจากที่ผู้อื่นมีบิดา แต่มารดากลับไม่เคยลืม แน่แน่นอนว่า
ชาติก่อนยามที่มารดายังมีชีวิตอยู่ ช่งเจียหิงไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดจู่ๆ
มารดาก็หลังน้ำตา ข้าวปลากินได้ไม่มาก นับวันร่างกายยิ่งซูบผอมลง
คล้ายกับลมพัดก็จะล้มกระนั้น

สาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกายมารดาบอกนางว่ามารดาร้องไห้เพราะคิดถึง
บิดา ช่งเจียหิงยังไม่เข้าใจ นางอยากให้บิดามีชีวิตอยู่เช่นกัน แต่นาง
ไม่ได้นี้กอยากร้องไห้แต่อย่างใด

ภายหลังมารดาคิดถึงบิดาจนล้มป่วย จากโลกนี้ไปในฤดูใบไม้ร่วง
ปีที่นางอายุสิบเอ็ดขวบ ต่อมานางกลายเป็นอนุของเหลียงเส้า ลัทธิสชาติ
ความรกระหว่างชายหญิง ก่อนถูกเหลียงเส้าหักหลังอย่างโหดเหี้ยม
ช่งเจียหิงถึงเข้าใจมารดาขึ้นมาทันที ยามบิดายังมีชีวิตอยู่คงดีกับมารดา
มากเป็นแน่ มารดาจึงจำได้ไม่ลืมเลือน ถ้าเหลียงเส้าดีกับนาง นางถูก
กัวเชียวชิงตัวไปเช่นนั้น ต่อให้นางไม่มีความกล้าที่จะฆ่าตัวตายรักษา
เกียรติ ย่อมต้องคิดถึงเหลียงเส้าอยู่เสมอ ไม่ใช่ใช้ชีวิตอยู่ไปวันๆโดย

ไม่คิดอันใดเลย

เฮ้อ เหตุใดจึงนึกถึงคนต่ำต้อยที่เห็นแก่ผลประโยชน์ ขาเยอนุเพื่อ
ความรุ่งโรจน์คนนั้นอีกแล้ว

หลังส่ายหน้าสลัดเสียงเส้าออกไปจากหัว ช่งเจี๋ยหนิงกลับมา
กลุ้มใจเรื่องของมารดาต่อ

ได้มีชีวิตอยู่อีกชาติ ยามนี้ช่งเจี๋ยหนิงเข้าใจความคิดถึงที่มารดา
มีต่อบิดาแล้ว แต่นางจะปล่อยให้มารดาคิดถึงบิดาต่อไปไม่ได้ มิฉะนั้น
มารดาจะตรอมใจตาย ทิ้งให้นางอยู่ตัวคนเดียว นางต้องหาทางเปลี่ยน
ความคิดของมารดา...มารดาเป็นหญิงม่าย ซ้ำยังเป็นหญิงม่ายซึ่งจมอยู่
ในความโศกเศร้าจนเดินออกมาไม่ได้ ไม่ออกนอกประตูใหญ่ ไม่ก้าวข้าม
ประตูรอง แม้แต่ทางอาสะไกรรองยังไม่แวะไปเยี่ยมเยียนบ้างเลย มารดา
มักจะเก็บตัวอยู่ในห้องทั้งวัน นอกจากดูแลนางแล้วก็คิดถึงแต่บิดา หาก
ไม่ป่วยนั้นลีเป่ลก!

เช่นนั้นสิ่งแรกที่นางต้องทำก็คือชวนมารดาออกไปเดินเล่นข้างนอก
หญิงม่ายแล้วอย่างไร หญิงม่ายหลายคนก็แต่งงานใหม่ มารดารักบิดา
เต็มใจเป็นม่ายไปชั่วชีวิตเพื่อเขา เช่นนี้นางก็จะอยู่เป็นเพื่อนมารดา เมื่อ
โตขึ้นค่อยเข้าเมืองเลือกนรุษที่ไว้ใจได้มาแต่งงานด้วยสักคน มีลูกเยาะๆ
จูงบุตรชายพาบุตรสาวไปหามารดาบ่อยๆ ให้มารดาหายกลุ้ม

อ้อ รอให้อากาศอบอุ่นดอกเถาฮวา²บาน นางจะขอให้มารดาพา
ไปริมทะเลสาบไท่หู นางไม่ได้ไปที่นั่นนานแล้ว ยังจำได้ว่าริมทะเลสาบไท่หู
มีต้นหลิวเขียวขจี ดอกเถาฮวาบานสะพรั่ง ซ้ำยังมีปลาขาว³ที่สีสวยสดนุ่ม
กึ่งขาวที่เปลือกบางสดอร่อย...

ช่งเจี๋ยหนิงหลับไปแล้วฝันว่ามารดาพานางไปริมทะเลสาบ สอง

² ดอกท้อ

³ ปลา *Anabarilius* ซึ่งมีถิ่นกำเนิดในจีนและมีหลากหลายสายพันธุ์

แม่ลูกนั่งเรือล่องแม่น้ำ มีของอร่อยวางเต็มโต๊ะ

รุ่งสางหลินซื่อเข้ามาหาบุตรสาวก็เห็นบุตรสาวนอนจนใบหน้าน้อยแดงเรื่อ หน้าตาน่ารักน่าชัง งดงามถึงงาม แต่น้ำลายไหลตรงมุมปากอีกแล้ว หลินซื่อทั้งเอ็นดูทั้งงงวย นางกับสามีไม่ค่อยอยากอาหาร แต่ความตะกละของบุตรสาวนั้นได้มาจากที่ใดกัน

ด้วยรู้สึกคันคอ หลินซื่อจึงรีบอ้อมไปหลังจากกันลายดอกไม้ และนกหน้าเตียงบุตรสาว ปิดปากโอเบาๆ ในใจโคกเศร้าไม่มีที่สิ้นสุด หลายวันมานี้บุตรสาวฝันร้ายบ่อยครั้ง นางเป็นแม่สมควรนอนกับลูก แต่นางไม่กล้า กลัวว่าบุตรสาวจะติดใจจากตนเอง

เสียงโอที่กลั่นไว้ทำให้ซึ่งเจียหนิงซึ่งหลับสนิทตกใจตื่น นางขยี้ตา พลองเรียกอย่างสะลึมสะลือ “ท่านแม่?”

หลินซื่อได้ยินก็รีบยัดผ้าเช็ดหน้ากลับเข้าไปในแขนเสื้อ ทำหน้ายิ้มแย้มเดินมาข้างเตียง ผูกผ้ามาพันพลงพุดด้วยเสียงอ่อนโยน “อันอัน⁴ ตื่นแล้วหรือ?”

บุตรสาวคลอດก่อนกำหนด เมื่อแรกเกิดตัวเล็กผอมบาง นางกลัวเหลือเกินว่าจะเลี้ยงไม่รอด จึงตั้งชื่อเล่นว่า ‘อันอัน’ ชื่อจริงใส่คำว่า ‘หนิง’⁵ หวังให้บุตรสาวสงบสุขชั่วชีวิต คงเป็นเพราะชื่อใช้ได้ผล เมื่ออายุครบหนึ่งขวบ บุตรสาวก็โตมาอ้วนขาวแล้ว เด็กบ้านอื่นต้องหลอกलोให้กินข้าว ผู้ใหญ่ถือชามไล่ตามไปทั่ว บุตรสาวลืตี่ กินหมดหนึ่งชามยังถือชามไว้ไม่ยอมปล่อย จะกินเพิ่มอีก หลินซื่อทั้งตัวลงนั่งข้างเตียง คลึงแก้มยุ้ยของบุตรสาวอย่างเอ็นดู

คนเป็นแม่เอ็นดูลูก ซึ่งเจียหนิงมองมารดาตาปริบๆ ตั้งแต่เล็ก

⁴ หมายถึง สงบสุข

⁵ หมายถึง สงบสุข

จนโต สตรีที่อยู่ข้างกายช่งเจียหนิง ตั้งแต่หญิงอายุสี่สิบห้าสิบปีลงมา จนถึงเด็กหญิงอายุห้าหกขวบล้วนหาทางทำให้ตนเองพอมล่ง คนที่เนือบบนแก้มสั้นน้อยๆ เวลาเดินอย่างช่งเจียหนิง เมื่อออกไปข้างนอกก็จะถูกหัวเราะเยาะ แย่งกันเรียกนางว่าเด็กอ้วนช่ง

ช่งเจียหนิงเองก็คิดว่าสตรีพอมแล้วงดงาม เอวเล็กเพรียวบาง กระโปรงยาวเอวคอดราวกับเทพธิดา แต่นางชอบกินมากกว่า ว่ากันว่า จะเลือกทั้งปลาทั้งอุ้งตีนหมีไม่ได้⁶ หลังจากที่ช่งเจียหนิงทนหิวไม่กี่ครั้ง ก็ละทิ้งเอวบางแล้วเลือกอาหารอร่อยโดยไม่ลังเล ยิ่งไปกว่านั้นช่งเจียหนิงยังพบว่า ทั้งที่พอมเหมือนกัน แต่บางคนพอมแห้งเหมือนกระบอกไม้ไผ่ ส่วนบางคนเหมือนมารดา รูปร่างออร่ออ่อนแอเอ็น เยี่ยงกรวยดุกึ่งที่หลิวต้องลม

ในใจช่งเจียหนิง มารดาเป็นสตรีที่สวยงามที่สุดในโลกนี้ เสียดยาวว่า ดวงตาเมล็ดชิง⁷ เหมือนกัน หน้ารูปเมล็ดแตง⁸ เหมือนกัน มารดาบุคลิกสง่างาม เห็นแล้วก็รู้ทันทีว่าเฉลียวฉลาดมีการศึกษา แต่นางกลับรูปโฉมค่อนข้างยั่ววน แค่อู้อยู่เฉยๆ ผู้อื่นก็พูดว่านางสายตายู่มิสุข คิดหาทางยั่ววนบุรุษเพศ!

“ท่านแม่ สอนข้าเขียนอักษรหน่อยได้หรือไม่เจ้าคะ” ช่งเจียหนิง กอดแขนมารดาพาลงกระซิบอดอดอ่อน

หลินซือแปลกใจ จับมือน้อยของบุตรสาวถามว่า “ทะเลาะกับพี่สาวอีกแล้วหรือ” นางสุขภาพไม่แข็งแรง จึงเชิญอาจารย์หญิงมาสอน

⁶ หมายถึง ต้องเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะเลือกทั้งสองสิ่งไม่ได้

⁷ หมายถึง ดวงตาที่ไม่ยาวนาน รูปทรงแบบเมล็ดอัลมอนต์ หัวตาและหางตาจะโค้งมน ลูกตาดำกลมชัดเจน กล่าวคือมีลักษณะใกล้เคียงกับตากลม

⁸ เป็นอีกหนึ่งรูปหน้าในอุดมคติของสาวจีน เปรียบเหมือนสัญลักษณ์ความงามแบบดั้งเดิมของจีน ใบหน้าเรียวเล็ก คางเซ็ดแหลมเล็กน้อย โหนกแก้มโค้งมน

บุตรสาวโดยเฉพาะ น้องชายสามก็ส่งหลานสาวมา สองพี่น้องเรียนด้วยกัน
จะได้เป็นสหายกัน เพียงแต่หลานสาวชอบเล่นแรง บางครั้งสองพี่น้อง
ตัวน้อยจึงทะเลาะกัน

ซ่งเจียหิงส่ายหน้า ชูกในอ้อมแขนมารดาพูดว่า “ข้าอยากเขียน
อักษรที่เหมือนกับท่านแม่” นางยึดเวลาของมารดาหนึ่งเค่อ มารดาก็จะ
คิดถึงบิดาน้อยลงหนึ่งเค่อ

บุตรสาวมักชอบบอต่ออัน หลินซื่อคิดอยู่ชั่วครู่ก็รับปากว่า “เช่นนั้น
เจ้าไปเรียนที่ห้องตำราก่อน เลิกเรียนแล้วแม่ค่อยสอนเจ้า”

ซ่งเจียหิงพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

กินมื้อเช้ากับมารดาเสร็จ ซ่งเจียหิงพาสาวใช้ไปห้องตำราที่เรือน
ด้านหน้า เรียนพร้อมกับซ่งเจียวญาติผู้พี่ฝั่งบิดาด้วยสปีดเร็ว ซ่งเจีย
ยังเหมือนในความทรงจำ อยากรู้อยากเห็นซ่งเจียหิงทุกเรื่อง อาจารย์หญิง
ถามคำถาม นางจะแยงตอบเสมอ ซาติก่อนซ่งเจียหิงแอบอิจฉาที่พี่สาว
ฉลาดเฉลียว ทว่ายามนี้มีเรื่องในใจจึงเหม่อลอยบ่อยครั้ง

จากนี้ไปบ้านเราจะคบค้าสมาคมกับบ้านรองอย่างไร

ซาติก่อนมารดาป่วยตาย อารองกับอาสะไกรรอดีกกับนางอยู่สักพัก
พอหลอกให้นางนำสินเดิมของมารดาออกมาให้พวกเขาใช้ โฉมหน้าที่แท้จริง
ของสองสามีภรรยาก็โผล่ออกมา ปฏิบัติต่อนางแย่งเรื่องๆ สุดท้าย
ส่งนางไปเป็นอนุ ระหว่างนั้นซ่งเจียหิงเคยเขียนจดหมายไปหาลูกกับ
ป้าสะไกรในเมืองหลวง หวังให้ลูกรับนางไปอยู่ด้วย ผลลัพธ์คือป้าสะไกร
ตอบกลับมาว่าให้นางคิดทบทวนตนเอง ความหมายคือผู้ใหญ่มิได้กับนาง
ก็เพราะนางทำผิดก่อน

ซ่งเจียหิงเจ็บแปลบในใจ บางทีที่มารดายึดมั่นไว้ทุกซงก็เพราะ
ที่บ้านไม่ต้อนรับนางกลับไปด้วยกระมัง

ช่างเถิด อารองกับอาสะไกรเร่งเลวเพียงใดก็ต้องกลัวมารดา

ขอเพียงมารดาร์क्षाโรคให้หายดี สุขภาพแข็งแรง อายุยืนยาว อารองคงไม่กล้าจัดการหมั้นหมายนางสงเดชอีกแน่

วิชาเรียนยามเข้าผ่านไปในช่วงที่นางมีเรื่องในใจหนักอึ้ง ซ่งเจียหนิงกับซ่งเจียวส่งอาจารย์กลับไป จากนั้นสองพี่น้องต่างคนต่างกลับเรือน ซ่งเจียหนิงรีบเดินไปหามารดา เมื่อมาถึงห้องโถง ไม่นึกว่าจะเจอหูกี่อ่าสะไกรรอง ซึ่งกำลังนั่งคุยกับมารดาในห้องโถง ดูเหมือนกำลังปรึกษาบางอย่าง

“ท่านแม่ ท่านอ่าสะไกรรอง” ซ่งเจียหนิงเรียกอย่างน่าเอ็นดู ขาสั้นน้อยๆ ขยับมาทางมารดา พินิจอ่าสะไกรรองอย่างลึกซึ้ง

ป็นหูกี่อ่าอายุสี่สิบห้าปี อ่อนกว่าหลินซื่อสองปี เป็นสตรีที่ผอมบาง เช่นกัน แต่ผิวค่อนข้างคล้ำ ใบหน้าค่อนข้างยาว อย่างมากนับว่าหน้าตาปานกลาง นางถามซ่งเจียหนิงยิ้มๆ “มะรีนนี่ท่านยายของเจียวเจียวจะจัดงานครบรอบอายุห้าสิบห้าปี เจียหนิงจะไปหรือไม่ ครั้งนี้ที่บ้านเชิญพ่อครัวจากหอจู้เจียนมาด้วย เจียหนิงต้องชอบกินแน่”

หอจู้เจียนเป็นโรงเตี๊ยมชื่อดังในย่านนี้ ซ่งเจียหนิงยังจำรสชาติอาหารของที่นี่ได้อยู่เลย นางอยากกินแต่ไม่ยากไปเรือนตระกูลหูกี่

“ท่านแม่ไม่สบาย ข้าจะอยู่บ้านเป็นเพื่อนท่านแม่” ซ่งเจียหนิงซบลงบนร่างมารดา ท่าทางไม่ยากจากไป

หลินซื่อรู้ว่าบุตรสาวชอบกิน พุดอย่างเต็มใจ “อันอันไปเถิด พี่สาวพี่ชายเจ้าก็ไป พวกเจ้าจะได้เล่นด้วยกัน”

ซ่งเจียหนิงไม่พุด กอดมารดาก่อนบิดไปบิดมาเชิงออตออัน

หลินซื่อใจอ่อนยวบ ได้แต่พุดกับหูกี่ชื่อว่า “เช่นนั้นก็ให้อันอันอยู่กับข้า พวกเจ้าไปเถิด ทักทายฮูหยินผู้เฒ่าหูกี่แทนข้าด้วย”

สองแม่ลูกใจเดียวกัน หูกี่หัวเราะเจื่อนเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากเรือนหลัก สีหน้าของนางตึงเครียดขึ้นมากะทันหัน แฝงด้วย

ความไม่พอใจ

ผ่านไปหนึ่งวัน หลินซื่อให้สาวใช้ส่งของขวัญวันคล้ายวันเกิดมาให้ หูซื่อถึงพอใจขึ้นมาหน่อย เงยหน้าเห็นสามีมองไปทางเรือนของบ้านใหญ่ อย่างเศร้าสร้อย หูซื่อพลันนึกเกลียดขึ้นมาอีก นางปีศาจจิ้งจอก สองแม่ลูกนั้นล้วนเป็นนางปีศาจจิ้งจอก โดยเฉพาะหลินซื่อ ช่มบุรุษของตน ไม่พอ ยังยั่วยวนให้น้องชายของสามีสติไม่อยู่กับตัวอีก

แม้ในใจเกลียดชังแต่หูซื่อไม่แสดงออก เรียกบุตรชายบุตรสาว ครอบครัวยี่สิบคนนั่งรถเทียมล้อไปเยี่ยมญาติที่อำเภอข้างๆ

หูซื่อมีน้องชายนามว่าหูจ้ว้ง อายุยี่สิบต้นๆ วันๆ เอาแต่เกียจคร้าน ไม่ยอมทำการทำงาน และยังไม่ได้แต่งงานสร้างครอบครัว เข้าวันนี้เขารออยู่หน้าประตู เห็นรถเทียมล้อของตระกูลซ่งแต่ไกลก็รีบวิ่งไปทันที หลังจากที่ครอบครัวพี่เขยทั้งสี่คนลงมาแล้ว ข้างในก็ไม่มีผู้ใดอีก

หูจ้ว้งหน้าบึ้งหาโอกาสลากพี่สาวแท้ๆ ไปฝั่งหนึ่ง เอ่ยถามเสียงเบา “คนเล่า”

หลินซื่อหน้าตาแดงงาม นับแต่วันนั้นที่นางเป็นม่าย เขาเริ่มคิดถึงตลอดเวลา แต่ทำอันใดไม่ได้เพราะหลินซื่อไม่ยอมออกจากเรือน อีกทั้งพี่สาวไม่ให้เขาไปวุ่นวายกับตระกูลหลิน เขาจึงทำได้แค่รอโอกาสอย่างขมขื่น เมื่อหลายวันก่อนพี่สาวสัญญาว่าจะพาหลินซื่อมาด้วย เขาตื่นเต้นจนนอนไม่หลับติดต่อกันสามคืน นอนพลิกไปพลิกมาคิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในหัวเต็มไปด้วยภาพหลินซื่อ

สามีกับน้องชายพากันปรารภในหัวหลินซื่อ ยิ่งเห็นชัดว่าหลินซื่อแดงงามเพียงใด หูซื่อยิ่งไม่พอใจ ฮึดฮัดว่า “นางไม่ยอมมา จะให้ข้าลากนางมาหรือ”

หูจ้ว้งร้อนใจจนทนไม่ไหว กุมท้ายทอยขอร้องพี่สาว “เช่นนั้นให้ข้าไปเถิด ข้ารับรองว่า...”

“เจ้ากลักรี้!” หูชื่อชิงตาไล่เขา พูดด้วยเสียงหนักแน่น “นางนิลย แข็งกร้าว ถ้าตายขึ้นมาผู้ใดจะรับผิดชอบไหว รอตามที่ข้าบอก ข้า ไม่เชื่อว่าชาตินี้นางจะไม่ออกจากเรือน!” ถึงยามนั้นกลางทุ่งนาป่าเขา แม่ หลินชื่อยอมตายดีกว่ายอมจำนน หากคนตายไปแล้ว ขอเพียงน้องชาย ไม่ทิ้งร่องรอย ทางการก็สืบสาวไม่ถึงตัวเขา ถึงเวลานั้นเหลือเด็กยังไม่โต เพียงคนเดียว นางพูดดีด้วยไม่ก็ประโยชน์ สิ้นเดิมมากมายที่หลินชื่อนำมาด้วยก็เป็นของนางแล้ว

กดลองอ่าน

สาวใช้ในครัวเริ่มตัวสำหรับ หลินซื้อร่อนอยู่นานไม่เห็นบุตรสาวเข้ามา จึงเดินไปหน้าประตูห้องโถงอย่างแปลกใจ เห็นบุตรสาวเงยศีรษะน้อยๆ ยืนอยู่ใต้ต้นท้อในลานเรือน สวมเสื้อคลุมยาวสีแดงดอกเกาชวา มัดผมจุกสองข้าง กำลังจ้องดอกเกาชวาเต็มกิ่งโดยไม่กะพริบตา ดวงรูปปั้นเด็กหญิง ทำทางไว้เคียงสา

“อันอัน กินข้าวเร็ว เสร็จแล้วค่อยชมดอกไม้” หลินซื้อเรียกด้วยรอยยิ้ม

ซึ่งเจียหิงเมื่อยกคอกไปหมดแล้ว รอจนในที่สุดมารดา ก็ติดกับนางนวดคอกอย่างพอใจ วิ่งไปหามารดาอย่างมีความสุข “ท่านแม่ พี่สาวบอกว่าดอกเกาชวาบนเกาะเกาชวาบานแล้ว สะพรั่งไปหมด สวยงามนัก ท่านพาเข้าไปหน่อยได้หรือไม่”

โบราณกล่าวไว้ว่า หน้าบ้านหญิงม่ายมีแต่เรื่องให้ค้นหา¹ หลังสามีจากโลกนี้ไป หลินซื้อไม่มีอารมณ์เที่ยวเล่น ซ้ำยังกังวลว่าผู้คนจะซุบซิบนิทา จึงอยู่ในเรือนเงียบๆ ไม่ค่อยออกไปที่ใดตลอดทั้งปี บัดนี้บุตรสาวออกอ้อน ทำทีแรกของนางคือจนปัญญา ลูบหัวบุตรสาวพลง

¹ หมายถึง แม่ม่ายที่ใช้ชีวิตอย่างอิสระมักจะถูกนิทาได้ง่าย

พูดว่า “หลายวันก่อนครอบครัวอารองไปชมดอกไม้ เรียกเจ้าไปเจ้าไม่ไป ยามนี้ใกล้เสียดายแล้วหรือ”

ซึ่งเจียหึงทำหน้ามึน กอดมารดาไว้พึมพำว่า “ข้าอยากไปกับท่านแม่ ท่านแม่พาข้าไปได้หรือไม่ ข้าไม่ได้ออกไปข้างนอกนานแล้วนะเจ้าคะ”

หลินซือได้ยินแล้วชะงัก บุตรสาวรำเริงสดใส ไว้ทุกข์ให้บิดา สามปีนั้นคงเบื่อแย่ เมื่อพ้นช่วงไว้ทุกข์ก็ตามหลังหลานสาวทุกวัน เข้าตรูไปเล่นกับพี่สาวน้องสาวย่านนี้ที่สนิทกัน เพียงวันใกล้กินข้าวแล้ว ถึงกลับมา กินเสร็จก็วิ่งไปข้างนอกต่อ แต่หลังจากเดือนหนึ่งที่บุตรสาว ผันย้ายสองสามคืนติดต่อกัน หนูน้อยก็ไม่อยากไปที่ใด ฝึ้อยู่ข้างกาย นางทุกวัน

“อันอันบอกความจริงกับแม่มา เจ้าทะเลาะกับพี่สาวใช่หรือไม่” นางจูงบุตรสาวเข้าห้อง นั่งลงถามพาลงจับไหล่บุตรสาว

ซึ่งเจียหึงส่ายหน้าอย่างงงวย “ไม่ใช่ละ เหตุใดท่านแม่ถึงถาม เช่นนี้เล่าเจ้าคะ”

บุตรสาวมีสีหน้าจริงจัง หลินซือยิ่งงงเข้าไปใหญ่ ถามอย่างสงสัย “แล้วเหตุใดเจ้าถึงไม่ไปเล่นกับนาง”

ซึ่งเจียหึงตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่ห่างครอบครัวอารอง ฝึารอ โอกาสเตือนมารดาว่าครอบครัวอารองเป็นคนไม่ดี คราวนี้จึงก้มหน้าลง จับมือน้อยตอบอย่างอึดอัด “พี่สาวไม่ชอบข้า วันนั้นข้าไปหานาง ได้ยิน ท่านอาสะไกรร้องบอกพี่สาวว่าอย่ารังแกข้า พี่สาวไม่พอใจ ท่านอาสะไกรร้อง ก็เกลี้ยกล่อม บอกว่าครอบครัวเราลำบาก พี่สาวดีกับข้า ท่านแม่ถึงจะ ยอมให้เงินกับท่านอาสะไกรร้อง ข้ายังบอกรอให้ใช้เงินของครอบครัวเรา จนหมด พี่สาวก็รังแกข้าได้แล้ว”

สีหน้าของหลินซือเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว บุตรสาวเพิ่งลิบขบ รู้แต่กินดื่มเที่ยวนอน โทกไม่เป็น เช่นนั้นน้องสะไกรร้อง...

“ท่านแม่ ท่านอาสะไกรร้องให้พี่สาวรังแกข้า เพราะนางไม่ชอบข้า

ใช่หรือไม่” ช่งเจียเหวินเงยหน้าถามพร้อมตาแดงเรื่อ นางรู้สึกน้อยใจที่
อารองกับอาสะไกรร่งทำเรื่องไม่ดีกับนางในชาติก่อน

เห็นบุตรสาวไม่รู้เรื่องน่าสงสาร หลินชวี่ก็ตาแดงขึ้นมาทันที ความ
รู้สึกผิดท่วมท้นพรังพรู นางคิดอยู่ตลอดว่าชีวิตของตนลำบาก บิดา
มารดาที่รักนางตั้งดวงใจจากโลกนี้ไปด้วยโรคชรา พี่ชายที่เคยรักใคร่
กลมเกลียวก็ทุเบาเชื่อพี่สะใภ้ค่อยๆ ตีตัวออกหาก เมื่อแต่งงานย้ายมา
เจียงหนาน วันเวลาหวานชื่นผ่านไปไม่กี่ปี สามีก็ตกป่วยตาย สามปี
ที่ผ่านมานางจมอยู่กับความทุกข์ทั้งวัน แต่ลืมไปว่าบุตรสาวลำบากยิ่งกว่า
นาง เสียบิดาไปตั้งแต่อายุน้อย ไหนจะอาสะไกรร่งกับญาติผู้พี่หญิง
ที่ดูเหมือนจะใจดี ที่แท้ซ่อนแฝงเล่ห์เหลี่ยม

“จะเป็นไปได้อย่างไร อันอันของแม่ทั้งวาง่ายทั้งฉลาดที่สุด ใครๆ
ก็ชอบอันอันทั้งนั้น” หลินชวี่พูดอย่างอ่อนโยนพลางกลักรินน้ำตากลับไป
จูบหน้าผากบุตรสาว

น้ำตาหยดโตของช่งเจียเหวินร่วงผละลงมา การมีมารดาช่างดีจริงๆ
รู้สึกดีเหลือเกินเวลาไม่มีใครปลอม

หลินชวี่ตกใจที่จู่ๆ บุตรสาวก็ร้องไห้ รู้ว่าบุตรสาวอยากไปชมดอก
เถาฮวานาน นางรีบปลอบว่า “อันอันอย่าร้องไห้ แม่สัญญาว่าจะพาเจ้า
ออกไปเที่ยว ถ้าเจ้าร้องไห้จนตาบวม พวกเราก็ออกไปข้างนอกไม่ได้แล้ว”

ช่งเจียเหวินยืมทั้งน้ำตาทันที

หลินชวี่ยืมพลางเช็ดหน้าให้บุตรสาว ทาแป้งแต่งหน้าอีกครั้งแล้ว
ค่อยจูบบุตรสาวไปกินมื้อเช้า

มื้อเช้าแสนเรียบง่าย สองแม่ลูกกินบะหมี่กึ่งสามารถคนละสาม
ตรงกลางยังมีซาลาเปาน้ำแกง² ใส่น้ำมันร้อน ทั้งหมดนี้เป็นรสชาติในวัยเด็ก
ที่ช่งเจียเหวินคิดถึงอย่างสุดซึ้ง แค่นี้ได้กลิ่นก็น้ำลายสอ รีบนั่งบนเก้าอี้

² หมายถึง ซาลาเปาลูกใหญ่ที่มีน้ำซุ่ยอยู่ข้างใน หรือที่รู้จักในชื่อ เสี่ยวหลงเปา

กลมไม้ประดู่ คีบชาลาเป่าน้ำแกงขึ้นมาก่อนหนึ่งลูก จิมน้ำจิ้มเปรี้ยวกินอย่างมีความสุข

กินชาลาเป่าน้ำแกงเสร็จ ช่งเจียหึงเริ่มกินกะหมี่ กินกะหมี่สองคำแล้วค่อยกินกุ้งหนึ่งตัว เนื้อกับแป้งเข้ากัน รสชาติอร่อยถูกปาก

สามปีมานี้หลินซื้อไม่ค่อยอยากอาหาร แต่วันนี้ไม่รู้ว่าถูกทำทางกินอย่างเอร็ดอร่อยของบุตรสาวยั่วให้รู้สึกหิวตามหรือเพ็งคิดได้ ตั้งใจรักษาตัวเพื่ออยู่ดูแลบุตรสาวชั่วชีวิต เห็นบุตรสาวกินอย่างเอร็ดอร่อย นางก็อยากอาหารขึ้นมา ปกติกินกะหมี่แค่นี้ก็คำ เข้านี้กลับกินหมดทั้งชาม ชำยยังคีบชาลาเป่าน้ำแกงไปกินอีกหนึ่งลูก

ช่งเจียหึงเห็นแล้วดีใจนัก คีบชาลาเป่าน้ำแกงลูกสุดท้ายขึ้นมาแสดงความเคารพมารดา “ท่านแม่กินอีกชิ้นสิเจ้าคะ”

หลินซื้อยิ้มพลางส่ายหน้า “อันอันกินเถิด แม่อิ่มแล้ว”

ช่งเจียหึงชำเลื่องมองเอวเปรียวบางดุจกิ่งทิวของมารดา เข้าใจผิดคิดว่ามารดาถากลิ้นเยอะไปจะอ้วน คราวนี้ถึงได้กินเอง

กินเสร็จหลินซื้อสั่งสาวใช้ไปบอกให้คนรถเตรียมรถเทียมล้อ ส่วนนางกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องด้านใน เปลี่ยนจากเสื้อฤดูใบไม้ผลิที่ปักลายดอกหลิ้นหว้า³ เป็นเสื้อคลุมยาวสีเขียวถั่วเรียบๆ ก่อนล้างสวมกระโปรงสีขาวเรียบง่ายสง่างาม เรียกได้ว่าเดินบนถนนแล้วไม่สะดุดตา เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ หลินซื้อค่อยเปลี่ยนปีนหยกบนศีรษะเป็นปิ่นไม้ สิ่งเดียวที่เปลี่ยนไม่ได้คือใบหน้าหญิงสาวอันขาวนวลงดงามมีเพียงหนึ่งในหมื่น

มองตนเองในคันท่องแล้วหลินซื้อก็โศกเศร้าขึ้นมา ดอกเถาฮวาบานแล้วมีคนชื่นชม นางมีแต่ความงาม จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อสามี

³ ดอกกล้วยไม้

ที่ชอบชื่นชมนางไม่ได้อยู่ในโลกนี้ตั้งนานแล้ว

“ฮุยิน” สาวใช้นามว่าชีวเยว่ถือหมวกมานั่งข้างเดินเข้ามาเรียกเสียงเบา

หลินซือได้สติจึงยิ้มบาง

แต่งตัวเสร็จแล้วหลินซือจึงมือน้อยของบุตรสาว พาชีวเยว่เดินไปข้างนอก ทว่าเมื่อเดินออกจากประตู เจอหูซื่อที่เดินมาอย่างรีบร้อน เพราะคำพูดของบุตรสาว ในใจหลินซือเลยไม่ชอบน้องสะใภ้รองคนนี้แล้ว แต่ยังรักษามารยาทอยู่ จึงถอดหมวกมานอกชั่วคราว ถามหูซื่อตามมารยาท “น้องสะใภ้รองรีบร้อนเช่นนี้ เกิดอะไรขึ้นหรือ”

หูซื่อพินิจสองแม่ลูกอย่างแยบยล ยิ้มเล็กน้อยพูดว่า “ไม่มีอะไรๆ ได้ยินว่าท่านจะออกไปข้างนอก ข้าเลยแวะมาดู”

หลินซือก้มหน้ามองบุตรสาว ยิ้มบางๆ พูดว่า “อันอันอยากไปชมดอกเกาส์วา ข้าเห็นว่าอากาศดี เลยจะพานางไปเที่ยวชมเกาะเกาส์วาเสียหน่อย”

หูซื่อแอบดีใจ พูดว่า “สมควรไปชมเสียหน่อยจริงๆ พี่สะใภ้เก็บตัวอยู่ในห้องทุกวัน ออกไปสูดอากาศข้างนอกเช่นนี้ดีต่อสุขภาพของท่านด้วย พวกท่านรีบไปเถิด ยามนี้คนรอขึ้นเรือที่ท่าเรือยังไม่มาก สายหน่อยก็จะแน่นแล้ว” พูดพลางหลีกเลี่ยงอย่างกระตือรือร้น

หลินซือพยักหน้า พาบุตรสาวเดินไป

หูซื่อยิ้มส่งสองแม่ลูกที่เดินไปหน้าประตู มองรถเทียมล้อของครอบครัวเลี้ยวโค้งไปจนลับตา นางเรียกบุตรสาวมาทันที แล้วกลับบ้านเดิมโดยบอกว่าไปเยี่ยมญาติ สองอำเภอยู่ติดกัน แต่หลินซือนั่งรถเทียมล้อเล่นไปช้าๆ อีกประเดี๋ยวน้องชายชีลาริบบตามไป ไม่แน่ว่าอาจตามไปทันก่อนที่หลินซือจะไปถึงริมทะเลสาบไท่หู

รถเทียมล้อเล่นไปทั้งมันคงทั้งเชื่องช้า หลินซื้อพาดูตรสาวไปเที่ยวฤดู
ใบไม้ผลิที่จริงก็เพื่อผ่อนคลาย จึงไม่ได้รับร้อน

เจียงหนานมีทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิอันงดงาม ทั้งสองฝั่งถนนหลัก
ธรรมดาที่มีทิวทัศน์ให้ชม พุ่มนาสะท่อนแสงแดดจนเป็นประกายระยิบระยับ
ต้นหลิวสีเขียวพลิ้วไหวในสายลม ช้างยังมีต้นท้อกับต้นเหมยสองสามต้น
สะท่อนเข้าสู่สายตาบ่อยครั้ง พร้อมด้วยเสียงนกร้องเจื้อยแจ้วไพเราะ
เสนาหา เจียบสงบร่มเย็น รวากับม้วนภาพเจียงหนานที่มีความหมาย
ลึกซึ้ง

“ท่านแม่ดูท้องฟ้าสิเจ้าคะ!” ช่งเจียหนิงเกาะริมหน้าต่างชมทิวทัศน์
ร้องเรียกมารดาอย่างตื่นเต้น

หลินซื้อขยับเข้าไป เจยหน้าก็เห็นฝูงห่านป่าเรียงแถวบินไปทาง
เหนือ

เห็นทิวทัศน์แล้วห้วนไห้ หลินซื้อคิดถึงบ้านที่เมืองหลวงขึ้นมา
เมื่อสามสี่ชีวิต พี่ชายเดินทางมาแสดงความเสียใจ เคยแอบถามนาง
ว่าอยากแต่งงานใหม่หรือไม่ หลินซื้อไม่อยาก นางไม่ต้องการให้กระทบ
กับความสัมพันธ์ของพี่ชายกับพี่สะใภ้ ถ้าจะแต่งงานใหม่จริง ๆ นางต้อง
กลับบ้านก่อน แต่พี่สะใภ้ไม่ชอบนาง เจอหน้าเป็นต้องเหน็บแนมเสียดล

หลังลูบศีรษะบุตรสาว หลินซื้อนั่งตัวตรงอีกครั้ง

รถเทียมล้อเล่นไปครึ่งชั่วโมง⁴ ในที่สุดก็มาถึงริมทะเลสาบไท่หู
ท้องฟ้าแจ่มใสหม่นหลี่ เกลียวคลิ่นกว้างสุดลูกหูลูกตา เกาะเล็กๆ ที่อยู่
ใกล้ฝั่งมากที่สุดคือเกาะเถาฮวา ทุกฤดูใบไม้ผลิ ดอกเถาฮวาบานเกาะ
ดูแสงสายัณห์ค่อนข้างมีชื่อเสียงในบริเวณนี้ เมื่อถึงฤดูดอกไม้บาน
ชาวบ้านใกล้เคียง พ่อค้าคหบดี และคนของทางการก็จะเลือกวันดีๆ ที่

⁴ 1 ชั่วโมง เท่ากับ 2 ชั่วโมง

อากาศสดใสเดินทางไปเที่ยวบนเกาะ ชมดอกไม้สุพรรณ

สองแม่ลูกมาแต่เช้า ริมฝั่งไร่ผู้คน บนทะเลสาบมีเรือเล็กทั้งหมด สามลำ เรืออูเิง⁵หนึ่งลำพายออกไปแล้ว เรืออูเิงอีกหนึ่งลำจอดอยู่ ริมฝั่ง ส่วนเรือเล็กขอมซ่อลำสุดท้ายเป็นเรือที่ชาวบ้านธรรมดาไม่ค่อย มีเงินชอบนั่ง หลินซื่อมีสินเดิมมากมายใช้จ่ายไม่ขาดมือ หลังจากลงรถ ชิวเยว่ก็ตรงดิ่งไปถามราคาเรืออูเิง

“เหมาเรือห้าเหรียญ ถ้ารอแขกครบสิบคนค่อยออกเรือ คนละ ห้าสิบอี่เปะ” คนพายเรือพูดด้วยภาษาถิ่น

ชิวเยว่ล้วงเงินห้าเหรียญส่งให้คนพายเรือ “ฮุยหนิงของข้าเหมาเรือ แล้ว”

คนพายเรือยิ้มพูดว่าได้ เก็บเงินแล้ววางไม้กระดานให้ขึ้นเรืออย่าง ขยันขันแข็ง

หลินซื่อจับมือน้อยของบุตรสาวแน่น สองแม่ลูกขึ้นเรือด้วยกัน ทั้งนายบ่าวสามคนนั่งลงแล้ว คนพายเรือกำลังจะออกเรือ บนฝั่ง พลันแว่วเสียงก๊อบแก้มมาถึงกระชั้นสองสาย มีคนตะโกนเสียงดังว่า “รอเดี๋ยว!”

เสียงนั้นเปี่ยมล้นด้วยพลัง คนพายเรือเงยหน้า ม้าสีดำตัวใหญ่ สองตัวก็อยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว คนนำหน้าสวมเสื้อคลุมสีเทา คิ้วหนา ตาโต หน้าตาดงมได้สัดส่วน มีลักษณะของผู้ฝึกการต่อสู้ เห็นคนพายยังไม่ได้ ถ่อเรือ ชายคิ้วหนาก็ดลดความเร็วลง ให้คนข้างหลังขึ้นมาอยู่ข้างหน้าเขา

คนพายเรือมองตาม แวบแรกก็ตาค้าง คนผู้นี้ที่เข้ามาแทนที่อายุ ราวสามสิบกลางๆ สวมเสื้อคลุมคอกลมสีดำ ตรงเอวห้อยป้ายหยกขาว เปล่งประกายเปี่ยมเสน่ห์ได้แสงอาทิตย์ ดูจากการแต่งตัวก็รู้ว่าฐานะดี

⁵ เรือชนิดหนึ่งในแถบเจียงหนาน กลางเรือมีหลังคาไม้ไผ่ทาสีดำ

ยิ่งมองหน้าตาของคนผู้นี้ คิ้วดุกยอเขาเขียว ตาตั้งดาวดวงน้อยเดียวดาย
รูปโฉมหล่อเหลาเป็นชา สง่าผ่าเผยยิ่งกว่าแม่ทัพบนเวที

มองเพลินไปหน่อยจึงไม่ได้สังเกตว่าอีกฝ่ายลงจากม้ายามใด กว่า
คนพายเรือจะรู้ตัว บุรุษหน้าตาเป็นชาก็ก้าวขึ้นไปบนเรือแล้ว

คนพายเรือลำบากใจ กำลังจะอธิบายว่าเรือลำนี้ถูกเหมาไปแล้ว
ชายที่อยู่ข้างหลังพลันโยนสิ่งหนึ่งมาให้ คนพายเรือรับไว้โดยสัญชาตญาณ
ก่อนจะยืมรายได้เงินหยวนแป๊ะ^๖ เข้าอ้อมแขน ยืนนิ่งเงี่ยหูฟังความเคลื่อนไหว
ในเรือ ถ้าสตรีสามนางไม่ไว้วางใจ เขาก็แอบถ่อเรือออกจากฝั่ง ได้เงิน
จากทั้งสองฝ่าย

ชีเว่ยเผยสีหน้าโมโห ส่งสายตาทามผู้เป็นเจ้าของ ขอเพียงสูญหิน
สิ่งค่าเดียว นางจะไปเล่นงานคนพายเรือเสียประเดี๋ยวนี้

หลินซือสวมหมวกม่าน กวาดตามองสองคนผ่านม่านหมวกอย่าง
รวดเร็ว แอบส่ายหน้าให้ชีเว่ยเล็กน้อย

ชีเว่ยก็มองออกว่าไม่สมควรหาเรื่องชายสองคนที่มาใหม่ ก้มหน้า
ลงอย่างเฉลียวฉลาด ไม่มองสิ่งที่ไม่สมควรมองจะได้ไม่เกิดปัญหา

ทางฝั่งของหลินซือ ที่จริงซึ่งเจียหนิงอยากมองแวบเดียวแล้ว
เบนสายตากลับมา แต่ไม่รู้เหตุใด นางยิ่งมองชายชุดดำซึ่งนั่งเยื้องกัน
ฝั่งตรงข้ามยิ่งคุ่นตา เพราะยิ่งคุ่นตาก็ยิ่งจ้องเขม็ง พยายามนึกว่าตนเอง
เคยเห็นคนผู้นี้ที่ใดหรือไม่ ทว่ามองจนชายชุดดำพลันหันมามองนาง
ด้วยสายตาคมกริบราวกับมีด

ซึ่งเจียหนิงตกใจ รีบหลบไปข้างหลัง จากที่ได้สบตากับชายผู้นี้
เพียงชั่วครู่ นางพลันนึกออก แม้ไม่เคยเห็นชายชุดดำมาก่อน แต่นาง

^๖ มีลักษณะเป็นแท่งเงินปลายโค้งสูงทั้งสองข้าง มีรูปร่างคล้ายเรือ ด้านข้างจะนิยม
แกะสลักลวดลายมงคลแบบต่าง ๆ และมักจะมีอักษรมงคลสลักไว้

อยู่กับลูกหลานที่หน้าตาคล้ายกับอีกฝ่ายมาเจ็ดปีเต็ม คนผู้นั้นคือชื่อจื่อ
เว่ยกั้วกงที่มีชื่อเสียงโด่งดังในเมืองหลวง...

กั้วเซียว

